

Het Einde van den Laatste Droom.

hem toe en zag hem even aan, met de oogen knippend.

„Hoor eens,” zei ze, „nu ik toch hier ben, zal ik het je meteen maar zeggen. Ik geloof dat het beter is dat we er een eind aan maken.”

Zijn gezicht vertrok. „Waarom?” vroeg hij kalm.

Zij trok de schouders op, en bewoog het hoofd op zijde met een gebaar van onverschilligheid.

„Daarom,” zei ze. „Mijn zuster maakt me scènes. Ze zegt dat ik een schande ben voor de familie, en dat ik nooit zal trouwen, als ik zoo doorga. En dat is ook zoo,” voegde zij eraan toe.

„Dat is waar,” gaf hij plotseling toe, kalm-ernstig. „Dat had ik vroeger moeten begrijpen. Je hebt gelijk.”

Ze zag hem aan, getroffen door zijn zelfverwijt, verzacht nu ze haar zin had en zoo gemakkelijk van hem af kwam.

„Het spijt me,” zei ze verontschuldigend.

Hij bewoog het hoofd met een berustend gebaar.

„Er is niets aan te doen,” zei hij.

„Addio dan,” en ze reikte hem de hand, die hij eventjes drukte en toen dadelijk weer los liet. „Het ga je goed.”

„Addio,” zei hij. En terwijl hij haar naar de deur vergezeld: „Ik hoop dat je een goeden man zult vinden en dat je gelukkig zult zijn.”

Toen meende hij van terzijde een vonk van nijd in haar oogen te zien.

Hij deed de deur voor haar open.

„Goeden avond,” zei ze, hem toeknikkend.

„Goeden avond,” herhaalde hij. Ze ging heen, de trap af, en hij deed zacht de deur dicht.

Hij keek op zijn horloge. Vijf minuten over zevenen. Hij mocht zich nu wel gauw kleeden, want hij moest vanavond uit eten. Even bleef hij staan en staarde voor zich uit, zonder gedachten. Toen begon hij, uit gewoonte, zijn kleeren te voorschijn te halen. Alweer een avond van verveling. Hij haatte ze, al die mooi-aangekleede glimlachende menschen, die flirtende, liegende en bedriegende vrouwen! En morgenochtend weer naar het bureau, het gewone werk, dan gaan eten, de middagwandeling, en weer naar het bureau, en zoo voort, dag na dag...

Hij zag iets donkers op den grond liggen, bukte zich en raapte het op. Het was een zwarte glacé handschoen van Tina. Geërgerd wilde hij het ding in een hoek gooien. Toen bleef hij er mee staan, het leer aanvoelend, verfrommeld door haar zenuwachtige vingers gedurende de laatste wandeling met hem, met scherpe, kreukelige verhardingen aan de vingertoppen. Arme Tina! Had ze niet eigenlijk gelijk dat ze niet meer wou? Het was onbillijk en zelfzuchtig van hem geweest, te verlangen dat zij haar leven voor hem zou opofferen. En wat had hij er haar voor teruggegeven? Wat kon hij geven? Was het niet natuurlijk dat zij hem in den steek liet en een ander nam aan wien ze meer had dan aan hem?

Met een kroppend gevoel, als van tranen, in zijn keel drukte hij den handschoen aan zijn wang en zijn mond, den geur inademend, die hem herinnerde aan haar lichaam... Toen ging hij naar de kast in den hoek en borg den handschoen weg in een lade.

En nu moest hij zich haasten. Hij had al zooveel tijd verloren en hij kon daar niet zoo laat aankomen.

R o m e, Maart 1910.

